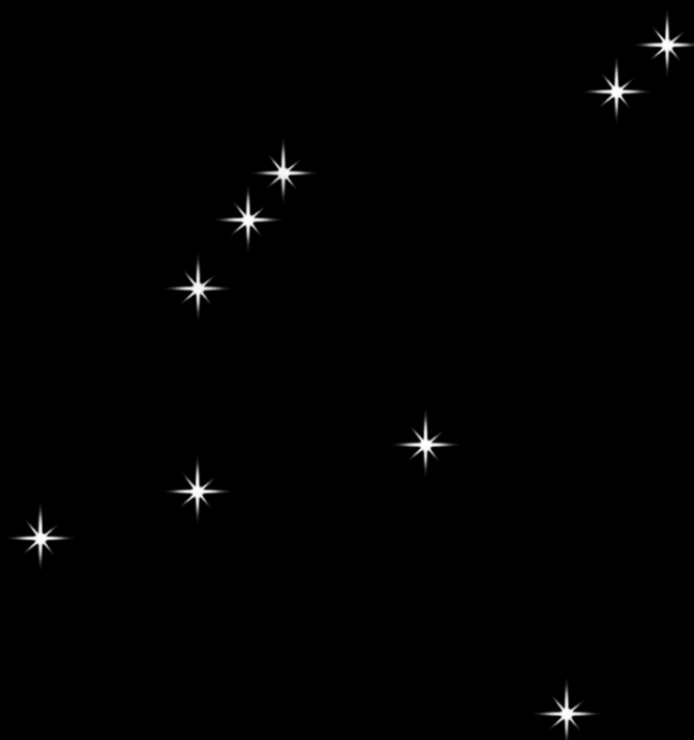

Дзмітрый Акуліч

ДА ЗОРАК

12+

Дмитрий Акулич

Да зорак

«ЛитРес: Самиздат»

2021

Акулич Д. М.

Да зорак / Д. М. Акулич — «ЛитРес: Самиздат», 2021

Максім з дзяцінства любіў глядзець на начное неба. Яго заўсёды цягнула да зорак. Хлопец жыў і марыў толькі аб адным, дакрануцца да зорак – стаць касманаўтам. Ці зможа ён пераадолець усе складанасці, для ажыццяўлення свайго жадання?

Дмитрий Акулич

Да зорак

Зоркі: маленькія і вялікія, яркія і цьмяныя, далёкія і блізкія. Яны падобныя на нас. Адна зорка, гэта маленькае жыццё. Яны, як і мы, спяць і прачынаюцца. Загадкавыя і поўныя таямніц, гэтак жа, як незнаёмыя людзі вакол нас. Зоркі рухаюцца разам з намі. Малююць, хаваюцца, сумуюць. Часам, хочучь, каб іх заўважылі. Яны гараць паасобку, аддаляючыся ад іншых. Жывуць пакінутымі, як сіроты, у сваім цёмным халодным свеце. Іншыя ж гараць, абдымаючы адзін аднаго, утвараюць велізарны натоўп, сям'ю. Ствараюць цяпло і багацце фарбаў. Яны, гэтак жа, як і мы...паміраюць, падаюць уніз, пакідаючы пра сябе толькі трохі ўспамінаў або зусім згасаюць бяследна.

Наш герой Максім, вельмі любіў зоркі. Хутчэй нават так: Максім і космас, былі чымсьці звязаныя. Але аб усім падрабязней.

Хлопчык Максім жыў у невялікай вёсцы Красналесце. У паўночнай часткі вялікай краіны. Ночы тут былі цёмныя і доўгія, ледзь чарней яго густых кучаравых валасоў. Нябесная чорная роўнядзь, над галавой, была ўсеяная мноствам розных зорак. Па словах яго мамы, Кацярыны: будучы яшчэ ў сямігадовым узросце, Максім вельмі любіў глядзець на зоркі. Дзякуючы доўгім начах, хлопчык часта заўважаў іх і задзіраў галаву ўвысь. Углядаўся ў неба, не глядзеў, што ж дзеецца ў яго пад нагамі. Ён трымаў маму за руку, і як вагончык, цягнуўся за ёй. А ў яго карых вачах адбівалася зорнае неба.

Былі дні, калі з прыходам ночы, Максім заставаўся дома. І ўсё часцей, маме даводзілася ўгаворваць сына спаць. Бо той, перад сном, быццам прыліпаў да вакна, любуючыся зоркамі.

– Сыноч, хопіць лічыць зоркі, пара спаць! – казала мама, стоячы ля ложка. – Максім, ты мяне чуеш?

– Мам, глядзі якія яны прыгожыя. Іх так шмат, што мне не злічыць. – упарта цягнуўся сын, абাপіраючыся аб падваконнік.

– Пара спаць. На сёння хопіць зорак. – падыходзіла мама да сына і брала таго за руку.

– Ну, добра... – засмучана казаў Максім, падаючы ўсім сваім выглядам, што яму не хочацца спаць.

Ён апускаў свае чорныя бровы, надзімаў свае маленькія вусны і нетаропка ішоў да ложка. Клаўся пад коўдру і працягваў думаць аб убачаных агнях, што заставаліся за шклом.

– А зоркі не згаснуць? А яны могуць прыляцець і ўпасці каля нашага дому? – задаваў Максім маме пытанні, каб адцягнуць час, адведзены для сну.

– Усё з імі будзе добра. Хопіць пытанняў. Спі.

– Добра, мам. Спакойнай ночы.

– Спакойнай ночы.

Ён лёгка заплюшчваў вочы і ўяўляў, малюючы ў сваіх думках: чароўны свет бясконцага космасу, палёт да самых ярскравых зорак і не раз, у снах здзяйсняў пасадку на Месяцы.

Часам, Максім рабіў выгляд, што заснуў і праз нейкі час, у цішыні, ён ціха падыходзіў да вакна, углядаючыся ў самую ярскравую зорку, марыў і бег назад у ложак. Адважнаму хлопчыку было вельмі цікава, ад чаго гэтыя агеньчыкі на небе так прыгожа свецяцца. Шмат адказаў ён знаходзіў у татавых апавяданнях.

Амаль кожныя выхадныя, яго тата Леанід, гаварыў з сынамі пра космас. А дакладней, папа адказваў на ўсе хваляючыя Максіма пытанні. Бацька, дадаваў да сваіх адказаў пацешныя і цікавыя гісторыі. Максіму вельмі падабалася слухаць іх і сын, зноў і зноў прасіў зноўку пераказаць іх. Тата браў дзіцяці на рукі і кружыў вакол сябе, нібы ракета аблятае планету. Некалькі разоў, тата Леанід чытаў сыну казкі. Максім з цікавасцю слухаў яго, ляжаў побач з ім і любі-

ваўся каляровымі ілюстрацыямі ў кнізе. Яны разам з героямі казкі адпраўляліся ў незабыўныя прыгоды: падымаліся на паветраным шары да аблокаў, на вялікай белай ракеце адшуквалі новыя планеты, падымаліся на крылах да зорак. Максім спазнаваў і ўлюбляўся ў загадкавы свет зорак. Ён ні на хвіліну, не стамляўся ад новых ведаў.

На дзясяты дзень нараджэння сына, бацькі ўпрыгожылі столь дзіцячага пакоя ў зоркі, каб сыну было прыемней засыпаць. Накрываючыся коўдрай, ён уяўляў сябе на касмічным караблі, глядзеў на столь, бачачы ў ім свой дзіцячы космас. Ведаючы, што сапраўдныя зоркі гэтак жа гараць над яго хатай.

Максім заўсёды хацеў дакрануцца да зорак, узяць іх крыштальныя цела ў рукі і прыціснуць іх да сябе. Марачы, ён працягваў руку да зорнага неба і ўяўляў, быццам кранаецца, адчувае цяпло зорак. Пры гэтым разумна разумеў, што яны ад яго вельмі далёка, гэтак жа як ён ад іх. Хлопчыку становілася сумна, ад таго, што паміж імі вельмі вялікая адлегласць. І ад таго, што ён павольна рос, і ўсё яшчэ заставаўся дзіцем, а Максіму хацелася па хутчэй стаць дарослым, быць касманаўтам і палянецца да зорак, якія вабяць яго да сябе.

Максім быў ніжэй сваіх аднагодкаў да шаснаццаці гадоў, і гэта ні ў якім разе не перашкаджала яму быць моцным сярод іх. Гуляючы з імі яго цікавасць да космасу не губляўся, а наадварот, ён яшчэ больш рухаўся разам з імі.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.